

FESTES PATRONALS

ALFARA DEL PATRIARCA

1996

Obres d'urbanització de les Unitats d'Actuació 1 i 2.

**LUBASA
SALUDA
ALFARA DEL PATRIARCA
EN FESTES**

SALUTACIÓ

Si em pregunten què és el temps, deia Agustí d'Hipona, diré que no ho sé; però si no m'ho pregunten, ho sé. I és que el temps són vivències, sensacions íntimes i experiències que, a voltes, són difícils de traduir en paraules.

El temps és el passat i és el record. Ara, quan em dispose a escriure estos ratlles, me n'adone que ja fa un any en vaig escriure unes altres amb el mateix motiu, les primeres com a alcalde d'Alfara del Patriarca. I han passat coses en un any per a cada un dels veïns del poble, i per al poble com a tal. Una relació de totes elles, les que han passat en el poble, no donaria compte del que jo he viscut, com a alcade, i del que tots, com a ciutadans, hem sentit en un any.

Només em vull referir a la pèrdua de companys de l'actual i anteriors corporacions, concejals i amics, amb els que vàrem compartir esforços i treballs per la millora del poble. Per a ells el meu record i la gratitud de tots.

El temps és el present i el dia de hui. I ara és temps de festa i celebracions. I volem festejar els sants patrons com des de sempre ho hem fet, amb l'elemental sentiment que som un poble que té una història pròpia que vol recordar i uns senyals d'identitat que vol mantindre.

Clavaries i associacions s'han encarregat de preparar, al llarg de l'any, les festes que ara encetem. I, en fer-ho, han anat creant lligams d'amistat i ciutadania. També a tots ells els hem de donar les gràcies.

És costum donar la benvinguda als qui en estos dies ens visiten. Enguany vull donar-la especialment, en nom de tots, als xiquets i les xiquetes de Bòsnia i Ucraïna, que han trobat entre nosaltres un repòs en la seua atribulada vida i han despertat en la conciència solidària els millors desitjos de pau i convivència.

I el temps és, també, futur. Un temps no viscut encara, però que presentim i que hem de fer entre tots. Un temps no exempt de preocupacions però ple d'esperances que hem de fer realitat.

Que l'alegria de la festa i el seu sentit de conviure com a poble amb goig i esperança s'allarga tot l'any.

ENRIC M. CUÑAT SESÉ
Alcalde d'Alfara del Patriarca

LA FIESTA ES COMUNICARSE. LA FIESTA CRISTIANA ES COMUNICARSE CON DIOS

En la relación familiar entre personas que se quieren podríamos distinguir niveles. Unas veces de pura fórmula: «Buenos días», «buenas noches», «me voy», «ya estoy aquí»; y pese a que no les damos más importancia resulta para todos alarmante, cuando a alguien se le niega el saludo: «Entró y no me saludó». Necesitamos tomar conciencia de que somos alguien para el otro. Pero no obstante la importancia de cumplir con este mínimo de corrección, a nadie le gustaría que el nivel de comunicación y relación humana no pasara de ahí.

Todos buscamos y necesitamos momentos únicos, necesariamente intensos para intercambiar opiniones, escuchar con calma o hacer preguntas que no requieren inmediata respuesta sino que ofrecen tema de reflexión.

En otras ocasiones simplemente consiste en disfrutar de momentos de silencio en que saboreamos la alegría de estar cerca; durante horas no hay conversación, cada uno está a su tarea aunque se sabe acompañado por los que le quieren. Momentos de quietud que nos son tremadamente beneficiosos.

En toda relación dialogante es esencial conceder al otro el protagonismo a fin de no caer en actitudes narcisistas.

Sabedor de la dificultad que entraña el diálogo nos decía don Antonio: «Para dialogar, escuchar primero. Luego preguntar».

Todo lo dicho valdría también como punto de partida para nuestra dimensión de hombres que como creyentes saludamos a Dios con fórmulas sencillas aprendidas en la infancia.

En otros momentos es el encuentro vivo de la presencia de Dios entre nosotros. En ese encuentro, como en toda relación, puede darse éxito o fracaso. Ante la mirada de alguien que se interesa por mí, que nos escucha y no nos deja abandonados en nuestra limitación, importan mucho las actitudes.

La ausencia de buena disposición puede arruinar hasta las cosas y acciones más santas como la oración, el ayuno y la limosna, nos dice Jesús. Así, el fariseo de actitud desafiante presentando ufano sus propios resultados «no bajó del templo justificado». Cabe la posibilidad de que dos personas hablen sin conseguir ponerse en contacto; de igual manera podemos ser muy rezadores y no conectar con Dios. Ante Dios sólo podemos ser pobres e hijos. Una relación adecuada con Dios nos hace sentir pequeños y pobres, pero de ninguna manera abandonados y huérfanos sino hijos.

Cuando nos situamos ante Dios como pobres e hijos sabemos escuchar y nos sentimos escuchados.

Hay tres dimensiones de la oración que nos resultan familiares a los cristianos por el hecho de serlo:

a) Orar lo que oramos. Saber con quién hablamos, presencia de Dios...

b) Orar con la sagrada escritura. Desconocer la Escritura es desconocer a Cristo. Invocando al Espíritu para poder entenderla.

c) Oración de intercesión:

«A Cristo oramos con Dios, en Cristo oramos como cabeza nuestra». Solamente con Cristo cabeza nuestra podemos rezar salmos que no podríamos decir en nombre propio; pues rezando con la Iglesia mi oración va mucho más allá de mi propio yo individual, más allá de mi estado de ánimo. Acostumbrados a la eficacia y control de las cosas es necesaria la experiencia de oración cuyos resultados no dominamos».

En la pared de un reformatorio un chico escribió:

«Señor, yo te había pedido triunfar para tener éxito, Tú me has dejado saborear los fracasos que me han puesto más cerca de los que sufren».

Yo había pedido un amigo y Tú me has dado un corazón grande capaz de tender la mano a todos los débiles. No he recibido nada de lo que he pedido pero Tú me has dado mucho más de lo que hubiera podido imaginar de modo que entre todos los hombres me considero el más dichoso».

Efectivamente, si nos sabemos poner en la onda de los dramas propios y ajenos vamos entrando en el misterio de la cruz del Señor descubriendo que la oración, más que transformar las cosas, nos va transformando a nosotros. Así, toda oración tiende siempre al mismo final de la oración de Jesús de Getsemani: «No mi voluntad sino la tuya». Llegamos así al máximo grado de confianza: Aunque mi visión de las cosas se quede anegada y oscurecida yo sé que la voluntad del Padre es salvífica. Pero esta disponibilidad no se improvisa; requiere una constante comunicación. El mismo Señor se levantaba temprano unas veces y se retiraba otras veces durante la noche enteramente ya que se sabía enviado del Padre.

Que en estas fiestas patronales cada cristiano convierta en fe viva lo que sabe y que lo que ha hecho fe viva lo comparta con sus hermanos.

ÁLVARO MARTÍNEZ SORIANO
Párroco de Alfara del Patriarca

PROGRAMA DE FESTA

PROGRAMA DE FESTES PATRONALS 1996

DISSABTE, 10 D'AGOST

20.00 hores, al Poliesportiu, s'inician les 24 hores de Futbol-Sala organitzades pels Clavaris de Santa Bàrbara.

FESTA DE LA MARE DE DéU D'AGOST

DIMECRES, 14 D'AGOST

18.00 hores, Cercavila amb les alfàbegues. A continuació repartiment d'orxata i fartons.

DIVENDRES, 16 D'AGOST

18.00 hores, Volta a Peu (diverses categories) organitzada pels Clavaris de Santa Bàrbara.
23.00 hores, Concert de Festes amb la participació de la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca i de la Unió Musical Cultural Alturana.

DIUMENGE, 11 D'AGOST

20.00 hores, Final de les 24 hores de Futbol-Sala i entrega de trofeus.

DIJOUS, 15 D'AGOST

11.00 hores, Missa solemne de l'Assumpció de la Mare de Déu cantada per la Coral Joan de Ribera.
14.30 hores, Mascletà a càrrec de la Pirotècnia Caballer.
21.00 hores, Processó de la Mare de Déu.

DISSABTE, 17 D'AGOST

FESTA DELS MAJORS. Organitzada pel l'Ajuntament d'Alfara i la Unió Democràtica de Jubilats i Pensionistes amb la participació de les associacions del poble.
10.00 hores, Missa en sufragi dels nostres majors.
19.00 hores, Solta de vaques.
19.30 hores, Berenar als Jardins Municipals.
24.00 hores, Bous embolats.

ALFARA DEL PATRIARCA 1996

DIUMENGE, 18 D'AGOST

10.00 hores, Celebració cristiana d'acció de gràcies per la vida i festa homenatge als nostres majors.
Missa en la parròquia i refrigeri al Pati de l'Ajuntament. Organitza Càritas Parroquial.
18.00 hores, Solta de vaques.
24.00 hores, Bou embolat.
DIA DE LA PENYA TAURINA ALFARENSE.

DILLUNS, 19 D'AGOST

07.00 hores, Despertà.
13.00 hores, Entrada i prova de vaques.
18.00 hores, Solta de vaques.

FESTA DE SANT VICENT FERRER

DIMECRES, 21 D'AGOST

08.00 hores, Despertà.
15.00 hores, Recollida dels festers i trasllat de la imatge de Sant Vicent a l'església parroquial acompanyats per la Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
17.00 hores, XII Trofeu de Ciclisme Festes Patronals. Carrera Ciclista categoria cadets, puntuable per a la Challenge Regional.

FESTA DE LA MARE DE DéU DEL ROSER

DIJOUS, 22 D'AGOST

05.30 hores, Cant de l'aurora per tota la població.
13.00 hores, Volteig general de campanes, anunciant la festa.
19.30 hores, Missa cantada per la Rondalla San Bartolomé i processó acompanyada per la

FESTA DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

DIVENDRES, 23 D'AGOST

06.00 hores, Cant de l'aurora.
10.45 hores, Recollida de les clavariesses i cercavila per tota la població acompanyats per

20.00 hores, Inauguració de l'exposició «Obra Gràfica en Col·leccions Particulars d'Alfara del Patriarca». Fins al dia 26 d'agost.

24.00 hores, Bou embolat.

DIMARTS, 20 D'AGOST

13.00 hores, Volteig de campanes anunciant la festa de Sant Vicent.
17.00 hores, XII Trofeu de Ciclisme Festes Patronals. Carrera Ciclista Categoria Juniors.
21.00 hores, Trasllat de la imatge de Sant Vicent des de l'església a casa del Fester Major (carrer D. Emilio R. Llín).
23.30 hores, Play-Back organitzat per als festers davant el domicili del Fester Major.

17.30 hores, al Poliesportiu, Parc infantil amb atraccions mecàniques. Organitza: Ajuntament, Clavaris de Santa Bàrbara i Filles de Maria. Patrocina la Diputació de València.

20.00 hores, Missa Solemne cantada per la Rondalla, imposició de medalles als festers i sorteig d'una imatge del Sant entre els assistents que s'hi hagueren inscrit.

21.00 hores, Processó de Sant Vicent. Focs artificials de gran colorit.

Banda de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.

23.30 hores, Als Jardins Municipals. Veltlada teatral. Nanà Teatre presenta «Pels Pèls» una divertida comèdia de Paul Pörtner. Organitza l'Ajuntament i el SARC de la Diputació de València.

la Banda de Música d'Alfara del Patriarca.

11.30 hores, Santa Missa de la Immaculada Concepció cantada per la Rondalla Parroquial.
14.30 hores, «Mascletà» a càrrec de la Pirotècnia Caballer de Godella.

18.00 hores, Cucanyes organitzades amb col·laboració dels Clavaris de Santa Bàrbara.
 19.00 hores, Triangular de Balonmà femení al Poliesportiu. Organitzat pels Clavaris de Santa Bàrbara.
 Equips: C.B. MANISES; A.D. BUÑOL y CLIMATITZACIONS BOSCH ALGINET B.M.
 20.15 hores, Recollida de les Clavariesses.

FESTA DE SANT BARTOMEU

DISSABTE, 24 D'AGOST

08.00 hores, Despertà.
 10.30 hores, Cercavila acompañats per l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca.
 11.00 hores, Solemne Missa cantada per la Rondalla Parroquial.
 14.30 hores, Mascletà a càrrec de la Pirotècnia Caballer de Moncada.
 17.00 hores, Concurs local de tir de colom (a braç) al Camp de Tir de Bétera.

FESTA DE SANTA BÀRBARA

DIUMENGE, 25 D'AGOST

07.00 hores, Despertà.
 11.30 hores, Recollida dels clavaris.
 12.00 hores, Missa.
 13.00 hores, Volteig de campanes i disparada de masclets anunciant la Festa de San Joan de Ribera.
 18.00 hores, Dia de la Pilota Valenciana. XXX Edició. Partida de Pilota a Llargues entre Vall de Laguart i Selecció de València.

FESTA DE SANT JOAN DE RIBERA

DILLUNS, 26 D'AGOST

07.00 hores, «Despertà», amb gran quantitat de trons de bac, minetes i masclets.
 11.00 hores, Cercavila i trasllat del Sant a l'església parroquial.
 11.30 hores, Missa solemne.

21.00 hores, Solemne processó de la Immaculada Concepció, i a continuació castell de focs artificials.
 22.30 hores, Trasllat de la imatge de Sant Bartomeu des de l'església a casa del Clvari Major.
 24.00 hores, Disco-mòbil ambientat amb «Karaoke», on es repartirà sangria, cacaus i tramburgos.

CLAVARIESSSES MARE DE DéU D'AGOST

CLAVARIESSA MAJOR

Maria Pilar Beltrán Muñoz

CLAVARIESSSES

Francisca Beltrán Muñoz

Concepción Boix Deval

Isabel Fontestad Díez

Dolores García Albert

Maria Mercedes Granell Santafé

Berta Muñoz Muñoz

Maria Palanca Palanca

Concepción Pérez Gayote

Pura Sánchez Pérez

Mercedes Santafé Iserte

Maria Iluminada Muñoz Cáceres

FESTERS DE SANT VICENT FERRER

Antonio Almela Zamorano

Vicent Antoni Taroncher

José Vicente Grancha Palanca

Francisco José Lloris Micó

Víctor Lluesma Ortega

Ciro Martínez Romero

Miguel Navarro Trencó

Vicent Palau Casaña

Antonio Sánchez Balanzá

Esther Aloy Cataluña

Pilar Amat Rodrigo

Mª Isabel Estellés Fontestad

Noemí García Molins

Lydia González Martínez

Mª Pilar Gumbau Cabo

Susana Martín Regidor

Viki Megino Palanca

Raquel Palanca Ibáñez

Marta Peiró Puchades

Marta Peña Cervelló

Mª Pilar Quevedo Morte

Lydia Rivera Fornell

Bárbara Ruiz Martínez

Nuria Talavera Ibáñez

CLAVARIS DE SANT BARTOMEU

CLAVARI MAJOR

Bartolomé Chisvert Pascual

CLAVARIS

Emilio Ramón-Llin Bigné

Adrián Carsí Serra

José Biosca Cirujeda

Manuel Marqués Ricos

Manuel Cabo Olmos

Aurelio Agut Molner

Rafael Contell Cortell

Francisco Alba Rodríguez

Miguel Almiñana

FILLES DE MARIA

Amparo March Benlloch
Rosa Ballester Lliso
Assumpta Biosca Taronger
Mª Pilar Carrasco Morón
Mónica Gregorio Alfaro
Inmaculada Ibáñez Monteagudo
Raquel Marqués Morelló
Ana Molins Torres
Virginia Sorní Sáez

CLAVARIS DE SANTA BÀRBARA

CLAVARI MAJOR
Bartolomé Chisvert Garrigós

CLAVARIS
Javier Abad Alcaide
Vicente José Alós Palanca
Rafael Balaguer Inglés
Sergio Domenech Granell
Fernando Fernández Palacios
José Antonio Marí Lozano
José Marqués Auñón
Rafael Moreno Marqués
Aurelio Nieto Castilla
Rafael Puchades Marqués
Teodoro Real Martínez
Juan José Sepúlveda Linares
Carlos Torres Palanca

RELACIÓ DE VOLUNTARIS FESTA VERGE DEL ROSER

Teresa Albert Tortajada	Antonia Martínez Soriano
Encarna Alcoriza Marqués	Vicenta Miñarro Chapa
Daniel Benlloch Ballester	Victor Palanca Palau
Esther Bernabé Valero	Antonio Palanca Palau
Inma Bernabé Valero	Vicente Palau Mota
Gloria Bernabé Valero	M ^a Dolores Pérez Fernández
Bárbara Bernabé Valero	Celia Ruiz Fernández
José Alberto Castelló Raga	Lourdes Ruiz Fernández
Jaime Domenech Granell	M ^a Pilar Soriano Alcayde
Ernesto Hernández Martínez	José Alfredo Soriano Alcayde
Rafael Martínez Alfonso	Juan Elías Soriano Alcayde
Álvaro Martínez Soriano	Concha Soriano Ballester

CLAVARIS DE SANT JOAN DE RIBERA

CLAVARI MAJOR
Tomás Hernández Ferrer

CLAVARIS
Ramón Abad Belmonte
Juan Miguel Aguilar Bronchú
José Bailach Casans
José Bellver Gallent
José Bosch Borrás
José Cataluña Sanmiguel
Javier Gumbau Navarro
Ramón Ibáñez Furió
Antonio Lambies Cebrián
Isidro Lluesma Soler
José Marqués Mora
José Palanca Marí
Francisco Sanfrancisco Gil

CLUB CICLOTURÍSTICO ALFARENSE

Desde 1983, año en que fue fundado el Club Cicloturístico Alfarense por un grupo de amigos que comenzaron a realizar excursiones, el Club ha ido progresando día a día; formando primeramente un grupo de cicloturistas, posteriormente una Escuela de Ciclismo y un equipo de cadetes así como un equipo de juniors. Llevando todo este progreso a ser actualmente uno de los clubes más importantes de la Comunitat Valenciana.

Uno de los apartados más importantes del club son los cicloturistas, pilar esencial de la existencia de nuestro club (cuyo delegado es José Vicente Balanzá) los cuales efectúan salidas semanales así como también hicieron la II Marcha Cicloturista Alfara-Montanejos-Alfara.

La escuela de ciclismo (dirigida por Vicente Herguido y Ricardo Pons) está formada de niños entre los 7 y 17 años agrupados en cuatro categorías distintas según la edad. Actualmente la escuela de ciclismo esta patrocinada por CODERE-VALENCIA, consta de 20 alumnos que han conseguido gran cantidad de triunfos tanto individuales como por equipos, siendo de destacar la categoría de infantiles de 2º año que se han adjudicado todas las carreras disputadas hasta el momento.

Por otra parte las categorías de cadetes y juniors, patrocinadas por TACOS HOPAMA SPORT WORLD, están compuestas por 25 y 15 corredores respectivamente, tres de los cuales han sido seleccionados en la presente campaña para disputar el Campeonato de España.

JUAN BAUTISTA BALANZÁ
Presidente

ESCUELA DE FUTBOL BASE

Hace dos temporadas iniciamos una nueva etapa en la Escuela de Fútbol de nuestra localidad con el fin de dar una nueva imagen y al mismo tiempo una mayor calidad en la enseñanza, tanto cívica como deportiva.

Durante la temporada 1994/1995 tuvimos Federados tres equipos en las categorías de Alevín, Infantil y Juvenil.

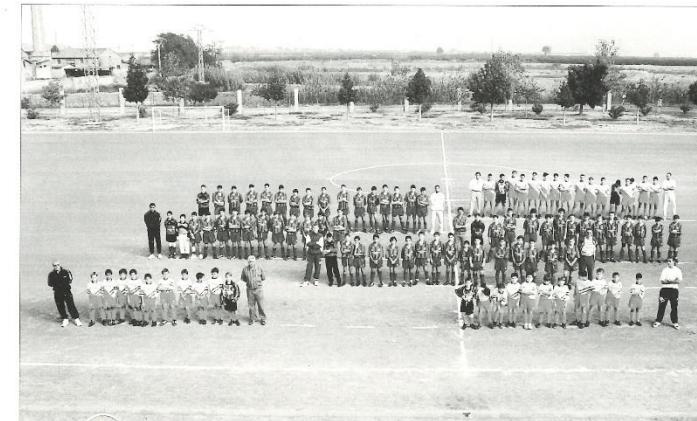
En la temporada 1995/1996, que acabamos de finalizar, la cifra se multiplicó por 2 pasando de 3 a 7 equipos Federados que han militado en las siguientes categorías de Benjamín A, Benjamín B, Alevín, Infantil A, Infantil B, Cadete y Juvenil. Tenemos además un grupo de Pre-Benjamines entrenando y jugando algún que otro partido amistoso.

La Junta Directiva y entrenadores hemos tenido la satisfacción de ver seguir al equipo Benjamín A el Campeonato de Liga, máximo galardón dentro de cada categoría y que ofrecemos a toda nuestra localidad.

Con relación a la enseñanza queremos significar que el Director Técnico de la Escuela, Don Francisco Martínez Beltrán, y tres entrenadores más son Licenciados en Educación Física y especializados en Fútbol. La próxima temporada vamos a seguir en la misma línea, que aunque nos cuesta un sacrificio mantener, creemos que vale la pena y no regateamos esfuerzos con el fin de tener lo mejor para los alumnos de la Escuela.

Agradecemos desde estas líneas la colaboración recibida de las casas comerciales y otras entidades así como destacar el apoyo moral y económico que nos ha prestado nuestro Ayuntamiento.

LA JUNTA DIRECTIVA

ASSOCIACIÓ DE MESTRESSES DE CASA I CONSUMIDORS TYRIUS ALFARA DEL PATRIARCA

Un altre any, les Mestresses de Casa desitgen col·laborar amb el Llibre de Festes. Ja són ben coneudes per part de les nostres associades totes les activitats que ací es duen a terme, malgrat això, voldríem destacar-ne algunes, com ara el Curs de Reciclatge de Paper subvencionat per l'Ajuntament, els «Boillets», les manualitats o el Tall i Confecció. Pel que fa a les xarrades, hem tingut un Curs d'Autocontrol i un altre sobre com llegir un quadre, tots ells amb gran assistència i interès. També cal dir que hem realitzat un Curs de logia i Autoestima.

Així mateix, pensem que pot ser interessant saber que a la nostra Associació disposem d'un gabinet d'advocats i psicòlegs per a atendre qualsevol consulta que puguen fer les nostres associades, així com d'un equip d'especialistes per a resoldre qualsevol dubte que hi puga haver referent a temes de consum.

Volem aprofitar l'oportunitat per recordar-vos que la nostra Associació té les portes obertes a totes les dones que vulguen passar una estona divertida fent qualsevol de les nostres activitats. Sense més, desitgem a tots unes Bones Festes.

LA JUNTA

LA TOLERANCIA

(ARTÍCULO PREMIADO EN LA SEMANA CULTURAL DE LA TERCERA EDAD)

La tolerancia en una persona, es como la armonía en una obra musical.

La tolerancia es el entramado de una cadena de virtudes humanas.

No eres tolerante si no eres humilde.

No eres tolerante si no eres comprensivo, si no te abres a los demás.

No puedes ser tolerante sin tener un sentido profundo del amor y del perdón.

No puedes ser tolerante si no tienes espíritu de servicio hacia los demás.

No eres tolerante si no sabes confiar, escuchar, aceptar, convivir.

No somos tolerantes si somos incapaces de admitir que no tenemos razón.

La vida fácil, la vida estéril, la vida sin valores naturales y morales nos llevará a la intolerancia, a la intransigencia y a la mediocridad.

La tolerancia no es para pregonarla ni para enmarcarla en nuestros recuerdos. No podemos quedarnos con las buenas intenciones, la hemos de plasmar en nuestras vidas a través de esos pequeños detalles de cada día en la familia en la sociedad, con nuestros compañeros, con nuestros padres, con nuestras esposas, con nuestros hijos, respetando sus ideas, sus creencias, sus gustos, aceptándoles como son. Abriendo nuestros brazos y nuestro corazón, sin pactar con el engaño ni la mentira, ayudándoles con cariño y delicadeza a corregir sus defectos y sus errores.

En este mundo intolerante, egoísta, comido por el odio y la envidia, ha de ser un reto para nosotros, poner ese bálsamo de amor y comprensión que envuelve la tolerancia; para construir un mundo nuevo, un mundo mejor, un mundo justo, alegre, limpio... donde la vida valga la pena vivirla.

VICENTE GREGORIO

Presidente de la Asociación
de Jubilados y Pensionistas

JUNIORS M.D.

Som els Juniors. ¿Què so sabeu qui són els Juniors?

Doncs som un moviment juvenil format per un grup de persones amb una activitat social encaminada a la transformació de la societat del nostre entorn. Participem en la nostra comunitat parroquial desenvolupant una acció com a resposta pastoral al món de la infància i l'adolescència.

Nosaltres vivim un estil de vida que naix compartint l'amistat, l'ajuda, l'alegria, la fe, el joc, etc... i descobrint a Jesús com el nostre millor amic.

Som un moviment de temps lliure que fomenta el TREBALL, L'ALEGRIA, L'ESPERANÇA, L'AMISTAT i el compartir junts els mateixos projectes, EL JOC, com a creativitat, gratuitat i expressió de la pròpia vida, vida de relació.

L'expressió plàstica, les narracions, els jocs, les festes, les excursions, la vida en grup, els campaments, la natura i els seus misteris... són altres mediacions que el temps lliure ofereix per l'educació en la fe.

Si vols conéixer-nos, vine quan comence el curs i viuràs moltes aventures. És una bona ocasió per a conéixer-nos. Vine amb el teus amics de l'escola que segur que vénen.

Els Juniors volem desitjar-vos que passeu unes bones festes al costat dels vostres veïns. Nosaltres tornarem del campament amb molta il·lusió i ganes de passar-ho bé.

Pero ja sabeu que teniu una cita amb els Juniors.

RONDALLA PARROQUIAL SAN BARTOLOMÉ

Erase una vez un grupo de jóvenes que acudía cada sábado a la parroquia a aprender a tocar la guitarra y la bandurria. Jaime Roca, el profesor, les enseñaba canciones de todo tipo: eclesiásticas, de tuna, de grupos musicales.

Un día se les ocurrió que podían poner al servicio de la parroquia aquello que habían aprendido allí. Así que formaron un grupo y empezaron a buscar canciones, a ensayar y a cantar los domingos en la misa de 12.

Poco a poco, el grupo ha ido aumentando, desde unos quince hasta unos treinta aproximadamente que somos en la actualidad.

Nuestro objetivo era cantar en las misas; ensayábamos y nos preparábamos con mucha ilusión aquellas celebraciones más solemnes. Hasta que decidimos presentarnos al concurso de la «Canción Vocacional». En este concurso, pusimos toda la ilusión y ganas por crear una canción nuestra que reflejara nuestras inquietudes y nuestro talento musical.

El primer año que nos presentamos obtuvimos el 2º premio. Este año el jurado nos dio el 1º premio, siendo esto motivo de gran alegría para todos.

¿Qué es lo que hace que este grupo haya pervivido durante 10 años y continúe actuando? Pues yo creo que es la ilusión que nos anima, la amistad, las ganas de vivir y compartir juntos momentos de alegría que nos da el pertenecer a un grupo así.

Por ello, esperamos que nuestro trabajo os guste tanto como tanta es la ilusión que nosotros ponemos en que sea así.

LA RONDALLA

ESCUELA Y PARTICIPACIÓN

Serios y formales, con la rigidez que imponían los fotógrafos a principios de siglo: son los niños de Alfara del Patriarca, con su maestro, Don Miguel, en los años 20.

Desde entonces ha habido cambios en el sistema escolar. De la clase unitaria, a las clases graduadas. De la separación de niños y niñas, a la coeducación. De aprender las cuatro reglas, al manejo de ordenadores.

En los próximos años van a producirse nuevos cambios con la implantación progresiva de la LOGSE, que trata de ajustar la educación primaria y secundaria a una sociedad en la que han variado las condiciones de trabajo y las relaciones sociales.

Las Asociaciones de Padres de Alumnos tenemos un papel destacado en este proceso, como miembros de la Comunidad Escolar, junto a los profesores, la administración y los alumnos. La escuela ha de ser participativa y la relación entre profesores y padres redundará en la calidad de la enseñanza.

Igualmente tenemos que jugar un papel importante en la organización de las actividades extraescolares como deporte, viajes y fiestas. Los padres y madres, a través de las APA, podemos informarnos y formarnos como educadores que somos de nuestros hijos en valores y actitudes basadas en la libertad y el espíritu crítico pero también en la tolerancia y la solidaridad.

Por ello queremos aprovechar estas líneas para, al tiempo que deseamos unas felices fiestas a todos, animar a los padres y madres para que participen en las actividades organizadas por las Asociaciones de Padres de Alumnos.

APA C.C. RAMÓN Y CAJAL APA C.P. SAN JUAN DE RIBERA

MÚSICA: UNA GRAN FAMÍLIA

Dins de poc més d'un mes farà els dos anys de la meua presència al davant de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca, i fent una ullada cap arrere veig que la trajectòria seguida per tots els integrants que conformen la Societat ha sigut exemplar i satisfactòria.

¿Què més li podem demanar a un col·lectiu que, amb esforç i sacrifici com a úniques armes, ha arribat a consolidar un projecte tan ambiciós com ho és donar vida a una associació cultural, amb tot el que això comporta?

Encara que em coste molt de sentir-me imparcial dins d'este grup d'amics i companys, la meua intenció, des d'estes ràtules, és poder calibrar i sospesar la importància i la repercussió que este fet té dins de l'entorn social de la localitat, sense deixar-me endur pels sentiments que em vinculen, de manera pràcticament inevitable, al vostre poble.

Alfara ha de ser conscient del que té, i en estos moments posseeix una banda de música que està formada precisament pels vostres fills, néts, o nebots. Estos xicons i xicones que veeu pel carrer plens de vitalitat, entretenint-se en algun joc de carrer davant de les vostres cases, han triat, també, una altra classe de joc. Un joc molt especial: la Música. Per a la majoria d'ells, ara, la música és només una distracció més, i, sense que ho noten, passaran a prendre-la com una afició que formarà part de les seues vides i per la qual se sacrificaran fins al punt de no abandonar-la ja més. En canvi, uns altres la triaran com a base de la seua activitat professional i viuran d'ella. Encara és prompte per parlar d'això, i el camí es llarg. Però, teniu en compte que tots nosaltres estem ací per ajudar-los, en eixe «nosaltres» vull incloure tot el poble d'Alfara. Encara més: no dubteu a donar-los el vostre suport, el vostre ànim i la vostra espènta, la vostre ajuda desinteressada a fi que, en els moments més delicats de desorientació i d'inconsciència, que —vos ho puc assegurar— en seran molts, mai no puguen decaure.

Penseu en les llàgrimes d'eixos pares quan el menut de la casa interpreta davant del públic per primera vegada. Sentiu com palpita el cor de tota la famí-

lia quan el jove educand fa un solo en el transcurs d'una peça en el concert de festes. Mireu l'expressió de la cara dels iaios quan veuen desfilar per davant la porta de casa el seu nét. I, inclús, imagineu-vos si en un dia no molt lluny esteu rosegant-vos les ungles davant del televisor perquè Manolito, el d'Alfara, és el solista de l'Orquestra Nacional en el concert que està a punt de transmetre's a tot Espanya.

I, feta esta reflexió, vos demane que vos plantegeu seriosament si val la pena o no d'estar al costat d'estos joves que tenen com a il·lusió més gran la de dur la música a cada cantonada del vostre poble i fer, d'eixa manera, més passadora la missió que s'han proposat:

fer d'Alfara un poble que puga presumir d'un entorn sociocultural digne, actual i, sobretot, per a tots els alfarrers.

I, ja per acabar, vull mostrar, des d'aquí, la meua més sincera admiració a tots els que esteu donant-nos suport, i obrir les portes a tot aquell que vulga formar part d'esta gran família nostra: la Música.

LLORENÇ MENDOZA RUIZ
Director de l'Escola i Banda de Música de l'Agrupació Musical d'Alfara del Patriarca

LA URBANIZACIÓN A PUNTO

Hace dos años, por estas mismas fechas y en este mismo espacio, tuve ocasión de exponer lo que suponía estar próximos a la conclusión de una importante operación urbanística, como es la ejecución de las denominadas unidades de actuación 1 y 2.

Hoy en día la práctica conclusión de las obras de urbanización, como culminación del proceso de gestión municipal, es un hecho.

Los terrenos de partida, con el potencial urbanístico que otorga el planeamiento, pero vacíos de contenido, que se adquiere mediante la gestión, han pasado a constituir solares edificables suponiendo la auténtica materialización del contenido urbanístico de la propiedad inmobiliaria.

La historia de cómo se ha producido esta transformación es prolífica, en la acepción más amplia y completa del término.

Dejemos atrás la fase de gestión urbanística pura y dura, cuyo último fin es encajar los intereses particulares de los titulares del suelo, con el interés público, para centrarnos en la actividad urbanizadora llevada a cabo últimamente.

Con fecha 20 de diciembre de 1994, se adjudicó la obra de urbanización a la empresa Luis Batalla, S. A. «Lubasa». Los trabajos a llevar a cabo en una urbanización, consisten en procurar a los solares resultantes todos los servicios urbanísticos básicos que demanda la ley; éstos suponen la apertura de viales, rodados o peatonales, redes de saneamiento, abastecimiento de agua y energía eléctrica.

El coste aproximado, a falta de las liquidaciones definitivas, supondrá alrededor de 150.000.000 de pesetas, con impuestos incluidos, creándose 21.851,32 m² de solar

edificable en la U.A.1 y 30.561,88 m² en la U.A.2, con una superficie aproximada de viales de 13.000 m².

Una simple operación aproximada, permite estimar en unas 2.862 pesetas por metro de solar edificable, la inversión realizada, naturalmente los propietarios han tenido que soportar más cargas a través de las cesiones de suelo. Del mismo modo para realizar esta estimación se ha simplificado ya que los aprovechamientos son muy diferentes en función de la calificación del suelo (industrial, residencial, edificabilidad, etc.), circunstancias que se contemplan en el proyecto de repartelación y se reflejan en las cargas económicas a repercutir a cada titular de suelo.

Cualquier cálculo aproximado, a precios de mercado razonables, pueden dar una idea de la rentabilidad de la gestión urbanística, sin dejar de considerar las dificultades que para llegar al final se suceden en estos procesos, suponiendo siempre inversiones a medio o largo plazo.

Del mismo modo hay que tener presente los beneficios que para la comunidad tiene el desarrollo urbanístico, proporcionando suelo edificable con calidad de servicios, viales, zonas libres y patrimonio municipal de suelo. Hay que tener presente que una oferta amplia de suelo apto para edificar, es el mejor regulador del precio de éste, ajustándolo a un valor razonable, con lo que la actividad inmobiliaria se puede encauzar a su vertiente más productiva, la construcción, y apartarse de la más perversa, la especulativa.

VICENTE ROMANÍ SOLAZ
Arquitecto municipal

PRESUPUESTO MUNICIPAL 1996

El presupuesto municipal de este ejercicio ha aumentado con respecto al de 1995, en un 2,72%, lo que en sí resulta insignificante en números reales. Sin embargo, el aumento es mayor, ya que el plan financiero aprobado en octubre de 1994 para enjugar el déficit ha dado su resultado, por lo que los recursos de este ejercicio son sólo para los gastos del mismo. Pero los frutos del cumplimiento del plan financiero no sólo han equilibrado el presupuesto, sino que han producido un superávit que puede utilizarse en aquellas inversiones que determine en su momento la Corporación.

En el presupuesto de ingresos se sigue manteniendo los mismos tipos impositivos de años anteriores, en lo que hace referencia a impuestos y tasas que han de pagar los vecinos. Las transferencias, es decir el dinero que se recibe de otras Administraciones, aumenta y se va a procurar que, sobre todo para la ejecución de las inversiones, aumente más; será con cargo a las subvenciones que se reciban de la Generalitat o de la Diputación, junto con dinero del municipio, como se hará frente a programas para atender el paro, drogodependencia, educación de adultos, etc.

Los gastos aumentan también poco, y lo que aumenta es por la revisión salarial y el aumento del coste en los contratos de los servicios que prestan algunas empresas, como la recogida de basura, el alumbrado público, etc.

A las inversiones se dedica poco dinero de los recursos propios, aunque está previsto realizar todas aquellas que se puedan y que se establecen en el presupuesto como partidas ampliables, que se financiarán con cargo a subvenciones y transferencias de otras Administraciones, así como el remanente positivo de tesorería del ejercicio anterior.

Como se dice en la memoria, no es el presupuesto ideal en el que todas las demandas ciudadanas y todas las necesidades se atienden por igual, porque los recursos son limitados, pero es un presupuesto consciente de los límites y que ha obligado a establecer prioridades de gasto y criterios de rigor.

En resumen el presupuesto es el siguiente:

ESTADO DE INGRESOS

A) OPERACIONES CORRIENTES:

Capítulo 1º. Impuestos directos	47.385.277
Capítulo 2º. Impuestos indirectos	7.500.000
Capítulo 3º. Tasas y otros ingresos	28.197.595
Capítulo 4º. Transferencias corrientes	49.916.260
Capítulo 5º. Ingresos patrimoniales.	250.000
B) OPERACIONES DE CAPITAL:	
Capítulo 7º. Transferencias de capital	9.620.868
TOTAL INGRESOS	142.870.000

ESTADO DE GASTOS

A) OPERACIONES CORRIENTES:

Capítulo 1º. Gastos de personal	62.829.179
Capítulo 2º. Gastos en bienes corrientes y servicios	36.529.830
Capítulo 3º. Gastos financieros	13.270.000
Capítulo 4º. Transferencias corrientes	7.755.408

B) OPERACIONES DE CAPITAL:

Capítulo 6º. Inversiones reales	12.994.491
Capítulo 9º. Pasivos financieros	9.491.092
TOTAL GASTOS	142.870.000

RECORTAR GASTOS. REFINANCIAR DEUDAS.

Al presentar el presupuesto de 1996 para su parobación se era consciente, y así se hizo constar a la corporación, de que algunas partidas de ingresos habían sido calculadas de forma optimista aunque resultaban coherentes con lo que se había producido en el ejercicio anterior.

Se trataba fundamentalmente de aquellos ingresos vinculados a la actividad inmobiliaria, en la confianza de que la terminación de las obras de urbanización de las unidades de actuación incentivaría la compraventa de terrenos y la edificación de viviendas y la apertura de fábricas.

A estas alturas del año hay que corregir los cálculos y previsiones pues, a la vista de lo que hay, hemos de suponer que no se va recaudar ni la mitad de lo previsto (17 millones) por estos conceptos. Otros ingresos eran ya muy ajustados y de producirse variaciones no serán especialmente significativas.

Si la lógica económica no bastara para imponer la contención del gasto, la prudencia del administrador ha de inclinarse por reducir los gastos previstos y acompañarlos al ritmo de realización de ingresos.

Así la alcaldía propuso la reducción de la carga financiera soportada por el ayuntamiento mediante una refinanciación de la deuda existente con el Banco de Crédito Local.

Se trataba de disminuir la cantidad que se paga en concepto de amortización del capital y de los intereses bancarios, que juntos suponen poco más de 22 millones anuales, y con el ahorro generado compensar la falta de ingresos.

A 1 de abril el principal de la deuda era de 94.687.323 pesetas, el tipo de interés anual era del 13,50% y el final de la amortización era septiembre del año 2002. Hasta entonces había que pagar 143.723.112 pesetas (94.687.323 de amortización + 49.035.789 de intereses).

La operación crediticia que se ha realizado consiste en refinanciar el capital pendiente a un interés variable Mibor + 0,375, (hoy se sitúa en 8,75%) y con un plazo de amortización de 10 años.

Si todo va bien, es decir, si el precio del dinero se mantiene en esa cota, al final no se habrán pagado mucho más de 50 millones en concepto de intereses. En cambio, la cuota anual se rebajará de los actuales 22 millones a 15 millones.

La operación ha supuesto unos gastos de apertura (355.077 pesetas) y de cancelación de la anterior (3.787.493 pesetas) a los que hay que añadir intereses generados hasta la fecha, de modo que el ahorro para este año será menor. Pero ya ha permitido rebajar el índice de endeudamiento del ayuntamiento, es decir, el porcentaje que representa la deuda anual respecto de los ingresos ordinarios liquidados el año anterior.

La Diputación Provincial, por otra parte, continuará subvencionando, hasta completar cinco años, una parte de los intereses.

La operación realizada era necesaria por lógica económica y por prudencia política, si se quería disponer de maniobrabilidad en el gasto. Se ha hecho además en buenas condiciones, aprovechando la tendencia a la baja de los tipos de interés, y sin pactar comisiones por amortización, lo que, eventualmente, permite acortar plazos.

Estos son los datos y éstas las razones que han llevado a la refinanciación de la deuda. La corporación aprobó dicha operación con los votos favorables del Grupo Municipal Socialista y del Grupo Independiente de Alfara. Otras razones u otros cálculos de intereses motivaron la oposición del Grupo Municipal Popular. En cualquier caso, reitero aquí, mi agradecimiento a todos los grupos municipales por su comprensión y estímulo.

ENRIC M. CUÑAT
Alcalde d'Alfara del Patriarca

FULLS LITERARIS

PATRIMONI HISTÒRIC: CASES SENYORIALS

Tenim dos monuments, entre altres, en el terme municipal del nostre poble, dels quals els alfarers hem d'estar molt orgullosos. Són dos cases senyoriais amb pretensions de Palaus de Ciutat, més bé podríem dir Palaus Rurals. Són: el Castell o Casa de la Senyoria i la Casa de la Serena o Sirena.

EL CASTELL O CASA DE LA SENYORIA

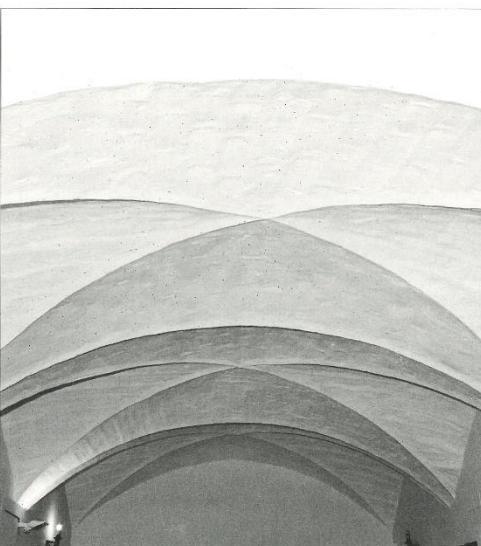
L'edifici és una construcció amb l'estructura tradicional arquitectònica en el gòtic civil valencià. No arriba a la sumptuositat dels palaus de la València antiga però lluiten per a no quedar-se enrere.

És un edifici amb estructura clàssica però amb pocs elements nobles. Potser perquè s'han perdut, potser perquè els propietaris vingueren a menys o potser que els senyors no volgueren més enllà d'una alqueria ennoblida.

Exteriorment la casa és una mola impressionant de bones proporcions, d'una serena elegància i equilibri i d'una claredat compositiva.

La façana de l'únic volum s'organitza en diferents altures jerarquizades, lluitant amb les cases que la rodegen.

La planta baixa, amb el portaló de mig punt en el nostre cas, és de taulells (l'original estava un poc més a l'esquerra). Amb ell jugaven les finestres per a la ventilació i

la grossària dels murs. Se'ls coneixien per «festejadors» perque eren bancs per a festejar. Allí també filaven les dones i tans sols es deixaven vore a voluntat pròpia. Eren també punts per a parlar de tot, bo o dolent.

A la sala situada baix de la torre apareix un sostre amb decoració renaixentista recentment restaurat.

Una torre amb els murs en el mateix pla que la façana es destaca amb volum quadrat. És una expressió de poder i un lloc per a gaudir de bones vistes sobre la verdor de l'horta i el mar allà lluny.

Es tracta d'un edifici gran, amb ampla façana. És de construcció molt pràctica, a base de grans naus més o menys tabicades. S'organitza entorn a un pati central, al qual s'accedeix a través d'un xicotet vestíbul. A tot dos costats, un arc carpanell (ara hi ha un cegat incomprendiblement). Al fons, una sala allargada dóna accés a l'hort.

A un costat del pati central hi havia una entreplanta, hui en dia desapareguda. Al fons, per mig d'una graciós escala de pedra, s'arriba a la planta principal o noble on tenia lloc la vida. Allí, s'obri una porta fantasiosa d'arc conopial que la porta exterior no haguera permés. Al llarg de la façana s'ubica el gran saló. Totes les dependències estan intercomunicades.

José Teixidor refereix que «a aquesta casa es retirava Sant Vicent germà de Bonifaci Ferrer, quant eixia a predicar pels llocs de l'horta i hui encara es conserva en dita casa l'habitació on es recollia». Açò es deia en 1735.

En 1919, el Baró de San Petrillo diu: «hi ha rajoletes de dibuixos conegeuts, que es repeteixen freqüentment en el pis d'aquelles espacioses sales, altra més estranya que representa la fosca figura d'un bufó en actitud de ballar i en una estància, que no tenia més llum que la del pati interior, en la més

fosca de l'edifici, pogueren reconèixer la rajoleta característica de la casa, és a dir, la que porta el blasó amb les armes del Senyor del lloc. És un escut, adornat molt senzillament amb fulles de card que ostenta sobre camp azur les creuetes blanques, emblema dels Cruilles». El mateix blasó es troba esculpit en pedra en la clau d'una de les habitacions embadocades que demostra que almenys la casa fou reedificada en temps dels Cruilles.

Què opinions ha merescut esta Casona: el Baró de San Petrillo diu: «L'antiga mansió del patriarca a Alfara conserva el seu clàssic pati d'on arranca l'escala, les seues parets de pedra d'estil gòtic florit i els seus arcs trilobats, característics de l'ogival valencià, sostinguts, per fines i esbeltes columnetes de marbre, conserva gran sabor d'època i infundix en l'ànim la mescla de curiositat i respecte que produïx tot el que està ennoblit amb la pols dels segles».

Per a Lluís Guarner «el palau del senyoriu, que conserva vestigis del temps i que fou mansió de don Bonifaci Ferrer —Segle XIV— es modifica pel nou senyor, que renova la façana. Hui presenta un aspecte de caseró del XVII, en el que predominen algunes finestres coronelles de la primitiva fàbrica.

«Un motiu de foscorel proporciona la façana amb les seues línies ondulants. És com si el primitiu edifici s'haguera engolit la casa veïna. O simplement és que la façana torna a jugar amb les asimetries. ¡Qui sap!».

Els arguments que ens fan considerar que no era un palau molt enriquit són:

La presència d'un sol arc conopial.

L'absència de finestres en la part baixa amb imagineria gòtica.

La falta de llontja que servia per a comunicar les dependències de la planta noble.

L'existència d'una torre (en Albalat n'hi ha quatre).

Les cases senyoriales no tenen una data concreta de construcció. Hi ha una data d'inici però la construcció es fa poc a poc segons la riquesa dels propietaris i amb moltes modificacions i incorporacions d'elements d'altres estils. Per al Castell es pot pensar en el segle XIV.

LA CASA DE LA SERENA O SIRENA O LA TORRE O ALQUERIA DE FERRAGUT

La Casa de la Serena o Sirena, tant es val l'un com l'altre, és el nom en valencià antic i en castellà, de la figura que rodeja l'escut (realment no és una serena, més bé és un serp amb cap de dona i el símbol del mostre de l'Eternitat).

La casa està edificada sobre una anterior. Això s'observa en l'interior de la part nord i en l'exterior de la part sud. Hi ha un document de 1414 que parla d'una casa situada en el terme d'Alfara junt al lloc de Benifaraig, d'un tal Andrés Castellano.

Trobarem un edifici senyorial, junt al que hi ha uns edificis de vivendes adossades a la façana Nord, amb accés independent des de l'exterior. Atravessant els dos cossos del palau, per la porta principal arribem a un apti ample, rectangular, on obrin els cossos d'una crugia, a través d'un dels quals podem accedir a un hort obert a la façana Sud, hort que encara allotja cert esplendor. El pati no és sols l'excusa per a poder articular cossos elementals com en el pati gòtic de la Casa de la Senyoria.

Al conjunt destaquen les fàbriques de taulells amb morter enrasat de l'edifici principal i dels cossos que definirien l'estructura planimètrica bàsica al voltant del pati.

Ens trobem front a un exemple extraordinari de palau renaixentista, on s'han abandonat les antigues formes i apareixen, potens, uns esquemes nous en planta, uns

temes nous de composició i unes fàbriques rejuvenides pel manierisme i les tècniques depurades de la seu construcció; junt a tot açò, elements classicistes molt purs que utilitzen la pedra com a vehicle i s'inserten sobre un llenç potent i llis d'atovons.

Les finestres presenten una conformació excessivament manierista per a l'època, així com una perfecta distribució sobre el llenç de la paret. Solució dubtosa per la seu excessiva voluntat de composició i pel fet d'existir, tapats, uns antics forats, més autònoms respecte a la composició, més reduïts de tamany i de tècnica i més acord amb aquestes fàbriques i aquest temps. Són forats, estos antics, construïts amb arcs plans de gran tamany com els que veem en tota l'arquitectura del XVII. Estos graciosos i lleugers forats d'arc rebaixat i cornisa superior que remata l'arc amb brançals abotzinats podrien ser, tal vegada, una aportació setcentista que intenta regularitzar la relació massís-forat a les façanes.

Una galeria remata les fàbriques llises i servix de suport a un aleró potent que limita el volum. Un coberta exòtica, encara molt de l'època i amb influència flamenca, remata la torre i la prolonga verticalment, insistint en la seu esveltesa.

La solució de la torre la diferencia clarament dels campanars del seu temps.

En la torre, la galeria s'eleva fins aconseguir obrir els forats en totes les façades presentant una solució espacial molt atractiva i contraposa la verticalitat front a la horitzontalitat que proporciona la resta de la façana.

La galeria renaixentista està dins del més pur estil d'arcades que segueix la gran tradició de l'arquitectura valenciana a partir del XVI.

Per a Martínez Aloy «l'aspecte, desprovist de tota fortificació i de tota reminiscència gòtica, la teulada a quatre aigües que cubrix la torre, l'arqueria, les irreprotxables masses d'atovons i les rectilínies llums de la façana, la massa correcta portada de pedra i l'abstenció de tot impuls barroc ens fa pensar si els blascons de marbre datats en 1553

serien esculpits per a una més antiga que l'existent».

Sí es pot avançar que l'escut datat en 1553 no pot ser verídic. En aquesta època, Perelló, Pallarés i Ferraguds encara no eren propietaris de la casa. Els Perelló i Pallarés són els amos del XVII i els Ferraguds, els del segle XVIII. ¿Com podien saber en 1553 que serien els senyors dos-cents anys després? És més fàcil que fóra esculpit en el XVIII i agregat a la mansió.

Per a aquest treball s'han tingut en compte opinions de diferents especialistes, essent decisives les de M. Rey.

JOSEP R. MOLINS I CABO
Cronista Oficial

OBRA GRÀFICA EN COL·LECCIONS PARTICULARS D'ALFARA DEL PATRIARCA

Ils gravats i els dibuixos tingueren una gran importància en la difusió d'art quan els viatges no eren gens fàcils i les grans exposicions eren encara inimaginables.

Una pintura d'una església italiana o d'un palau fet per un gran mestre era copiada per un altre artista que en feia un dibuix o un gravat i a través d'ells era coneguda pels tallers d'altres pintors d'Europa que traien d'ell motius temàtics i formes per a fer les seues pròpies obres.

Les Acadèmies de Belles Arts tenen així col·leccions enormes de gravats de tots els temps que serviren per a l'ensenyament de la pintura i l'educació del gust. Els Museus, com a institucions científiques, també en tenen, de gravats i dibuixos, i estudiant la seu difusió poden atribuir influències d'uns pintors sobre altres.

El més senzill gravat, una estampa de comunió antiga, per exemple, difonía el coneixement de grans obres, i el gust de la gent per a l'apreciació de l'art i la bellesa anava formant-se.

Hui, l'obra gràfica, gravats i serigrafies, permeten una certa democratització de l'art. Els preus de les obres originals i úniques no les fan accessibles a tots ni, a vegades, les mides del quadro permeten que puga posar-se en casa.

L'obra seriada, sense deixar de ser original, permet la reproducció limitada, mitjançant procediments tècnics, d'una mateixa obra d'art i la posa a l'abast de molta més gent.

A València hi ha hagut una tradició de gravadors que els artistes contemporanis han arreplegat i han desplegat per a crear les seues obres i expressar, d'eixa manera, idees i sentiments que volen compartir amb els receptors de les seues obres. Al costat de gravats realitzats amb tècniques tradicionals de punta seca sobre planxes de metall, la tècnica més representada en l'exposició és la serigrafia, en la qual s'utilitzen pantalles de seda, una per cada color o tinta, per a la producció o reproducció de les obres.

L'exposició que ara presentem és una xicoteta mostra d'obra gràfica valenciana o feta en València. No estan representats, ni de bon tros, tots els artistes que fan o han fet obra gràfica en els últims anys. Només hem recollit algunes obres de col·leccions particulars d'Alfara del Patriarca i que reflecteixen una difuminada sensibilitat compartida.

En general, llevat d'alguna, es tracta d'obres figuratives, des del realisme sobri, precís i preciosista dels gravats de Furió, al colorisme suggeridor i líric, no menys preciós, de Michavila. Entre estos dos pols, l'obra de Boix, minuciosa i intel·ligent, que en reflectir la realitat no renuncia a interpretar-la.

Així ho fan, també, l'Equip Crònica o Antoni Miró amb les seues referències a la pintura clàssica o d'avantguarda per a parlar, amb ironia, de la realitat de hui.

O Miquel Navarro i Carme Calvo, tan diferents, que comparteixen, però, un gust per l'inventari i, diguem-ne, la catalogació d'objectes per a fer una arqueologia de l'home contemporani.

Este figurativisme reviscolat recull aportacions d'altres maneres d'entendre l'art i la seua funció. Per destacar alguna d'estes aportacions, assenyalem els aspectes compositius, la manera en què formes i colors van ocupant la superfície inicialment buida del quadre.

Igualment, encara que és més difícil de descobrir en l'obra reproduïda mecànicament, el valor gestual, cal·ligràfic del traç que a voltes respon a un impuls espontani i, d'altres, està molt més controlat i sotmès al càlcil i a l'ordenació de l'espai, com és el cas d'Alfaro.

Al cap i a la fi, potser siga una mostra no tant de l'art que es fa a València ara, sinó més prompte una mostra del nostre gust, de la recepció que es fa de l'obra d'art. D'aquelles obres d'art, amb què, per una o altra raó, volem conviure, acollint-les a les nostres cases, mantenint amb elles quotidianament un enriquidor diàleg. El diàleg amb l'art i, al seu través, amb el món. El nostre món.

AJUNTAMENT D'ALFARA DEL PATRIARCA

